

sesafgift m. v. af fast ejendom og eventuelt tillige af andre skatteløve.

For at undgå de meget komplicerede problemer, sådanne ændringer ville rumme, foreslås det, at bestemmelsen begrænses på samme måde som § 2 b, nemlig til arealer, der i en før 1. januar 1970 godkendt byudviklingsplan var henført til inder- eller mellemzone eller i en før samme dato stadfæstet bygningsvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse.

Det er endvidere fundet rigtigst, at den i lovforslagets bemærkninger angivne forudsætning for bestemmelsens anvendelse — at det pågældende areal skal grænse til landzone — optages i lovteksten. Udvalget kan i øvrigt tilslutte sig også de øvrige i lovforslagets bemærkninger anførte forudsætninger.

Til nr. 4.

§ 2, stk. 2, i forslaget til lov om kommuneplanlægning anvender ordet „regionplanlægningen“ ved beskrivelsen af dispositionsplanens afhængighed af den overordnede planlægning. Den tilsvarende bestemmelse i lands- og regionplanloven og i hovedstadsregionplanloven bør være affattet i overensstemmelse hermed.

Til nr. 5.

Der henvises til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 4.

Til nr. 6 og 8.

De ændrede affattelser er en konsekvens af den foreslåede ændrede terminologi i forslaget til lov om kommuneplanlægning.

Til nr. 7

§ 15 i den gamle lov fastholdes, idet vi mener, at man ved at fjerne denne paragraf går stik imod den udmærkede hensigt, man har tilstræbt i den nye lov om decentralisering.

For fremtiden skal hovedstadsrådet tage stilling til fjerntliggende lokale forhold, som det alligevel først skal søge oplysninger om i amtsrådene.

Med byudviklingsudvalgenes indgående lokalkendskab må det være mest hensigtsmæssigt, at hovedstadsrådet stadig skal kunne bemyndige amtsrådene til at varetage disse opgaver.

Til nr. 9.

Med den foreslåede ændrede affattelse opnås et bedre grundlag for en hensigtsmæssig koordinering af planlægningen efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 9 og den sammenfattende fysiske planlægning efter såvel regionplanlovene som lovforslaget om kommuneplanlægning.

Til nr. 10.

Der henvises til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 38 til forslag til lov om kommuneplanlægning.

Den foreslåede kompetencefastlæggelse svarer til den i sommerhusloven i øvrigt fastlagte. Det forudsættes imidlertid, at miljøministeren benytter bemyndigelsesadgangen efter forslagens stk. 2.

Til nr. 11.

Bestemmelsen vedrører de midlertidige lejemål, som kan indgås — f. eks. med unge mennesker — i perioden efter, at de oprindelige beboere i en saneringsejendom er fraflyttet, og indtil ejendommen skal saneres. Disse lejemål bør kunne opsiges, når det er nødvendigt af hensyn til gennemførelsen af saneringsplanen eller det offentlige anlægsarbejde. En 3 måneders opsigelsesfrist vil kunne forsinke saneringens iværksættelse, og derfor anvender man sædvanligvis i praksis en 1 måneders opsigelsesfrist. På baggrund af denne praksis foreslås det fastsat i loven, at disse midlertidige lejemål kan opsiges med 1 måneds varsel, når det er nødvendigt af hensyn til gennemførelse af saneringsplanen eller det offentlige anlægsarbejde.

Til nr. 13.

§ 7 A, stk. 9, i lov om særlig indkomstskat m. v. omhandler reglerne for beskatning i forbindelse med jordombytninger som led i en ekspropriation. Ved lov nr. 189 af 22. maj 1975 er disse regler blevet udvidet til også at omfatte ekspropriationer efter byplan- og bygge Lovgivingen.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget til lov om kommuneplanlægning. Efter kommuneplanlovens og den nye bygge Lovs ikrafttræden vil den almindelige hjemmel for taksationsmyndighederne til at træffe beslutning om mageskifte ved erstatningsfastsættelse i forbindelse med kommu-